

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/173/2024
Identifikačné číslo spisu:	7107211911
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7107211911.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu PB Capital, a. s., Košice, Mlynská 27, IČO: 31 722 296, zast. advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Košice, Čajakova 5, proti žalovaným 1/ M. G., nar. Q., G., 2/ W. B., nar. Q., S., 3/ L. B., nar. Q., S., 4/ L. B., nar. Q., S., 5/ L. N., nar. Q., Z., 6/ W. B., nar. Q., C., 7/ M. B., nar. Q., C., 8/ G. C., nar. Q., naposledy G., zomrelá dňa Q., 9/ M. C., nar. Q., G., 10/ O. U., nar. Q., Z., 11/ O. U., nar. Q., Z., 12/ L. A., nar. Q., C., 13/ O. V., nar. Q., G., 14/ L. C., nar. Q., G., 15/ L. C., nar. Q., G., 16/ S. H., nar. Q., G., 17/ H. H., nar. Q., G., 18/ O. G., nar. Q., C., 19/ O. G., nar. Q., C., 20/ W. Z., nar. Q., G., 21/ C. S., nar. Q., G., 22/ L. G., nar. Q., G., 23/ M. G., nar. Q., G., 24/ O. B., nar. Q., G., 25/ L. A., nar. Q., G., 26/ V. B., nar. Q., G., 27/ O. H., nar. Q., G., 28/ A. G., nar. Q., G., 29/ O. N., nar. Q., G., 30/ M. G., nar. Q., D., 31/ S. Z., nar. Q., G., 32/ U. Z., nar. Q., G., 33/ I. G., nar. Q., G., 34/ L. G., nar. Q., G., 35/ S. G., nar. Q., G., 36/ H. G., nar. Q., G., 37/ L. N., nar. Q., G., 38/ O. N., nar. Q., G., 39/ V. T., nar. Q., L., žalovaní 5/, 9/, 13/, 14/, 15/, 16/, 17/, 18/, 19/, 20/, 21/, 24/, 27/, 28/, 29/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/ a 38/ zast. advokátom JUDr. Jánom Martincom, Košice, Werferova 1, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24C/91/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. mája 2017 sp. zn. 5Co/220/2016, takto

rozhodol:

Konanie o dovolaní žalobcu v časti týkajúcej sa žalovaného 5/ z a s t a v u j e a vo zvyšku dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 8/, 9/, 10/, 11/, 13/, 14/, 15/, 16/, 17/, 18/, 19/, 20/, 21/, 24/, 25/, 27/, 28/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 38/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným 6/, 7/, 12/, 22/, 23/, 26/, 29/, 39/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. februára 2015 č. k. 24C/91/2007-960 rozhodol, že žalobu zamieta a priznal žalovanému 1/ právo na náhradu trov konania proti žalobcovi vo výške 6.229,32 eur (trovy právneho zastúpenia), ktorú je žalobca povinný

zaplatiť žalovanému 1/ k rukám jeho právneho zástupcu, žalovaným, zastúpeným JUDr. Jánom Martincom, advokátom, právo na náhradu trov konania proti žalobcovi vo výške 40.903,50 eur (trovy právneho zastúpenia) a ostatným žalovaným právo na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

1.1. Súd prvej inštancie konal vo veci o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom časti bytového domu súp. č. XXX na A., zapísaného na LV č. XXXXX, konkrétne časti, nachádzajúcej sa v suteréne, na prízemí, medziposchodí a 1. poschodí tohto domu, ktorú označil ako nebytové priestory a zároveň aj určenia, že je podielovým spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení domu spolu s ostatnými vlastníkmi (bytov) vo vymedzenom podiele.

1.2. V odôvodnení rozsudku (okrem iného) konštatoval v súvislosti s naliehavým právnym záujmom, že právne postavenie žalobcu je neisté, a že bez požadovaného určenia by jeho právo mohlo byť ohrozené, a že žaloba smeruje proti všetkým vlastníkom, ktorí sú ako vlastníci nehnuteľností zapísaní v katastri nehnuteľností. Okresný súd považoval za potrebné primárne zdôrazniť, že na predmetnom LV nie sú evidované žiadne nebytové priestory.

1.3. Poukázal na to, že žalobca svoje vlastnícke právo odvodzoval z dvoch právnych titulov. V prvom rade tvrdil, že jeho právny predchodca, podnik Potraviny PR, sa stal výlučným vlastníkom sporných priestorov originálnym spôsobom - výstavbou. V druhom rade tvrdil, že výlučným vlastníkom sa stal na základe vydržania. K výstavbe okresný súd uviedol, že má za to, že investorom stavby v zmysle rozhodnutí vydaných v stavebnom konaní, bolo Stavebné bytové družstvo (ďalej aj „SBD“). Bolo preukázané, že ešte pred výstavbou predmetného obytného domu, podnik Potraviny PR začal s realizáciou výstavby obchodno-administratívneho centra na ul. gen. Petrova v Košiciach (ďalej len „OAC“). V čase, kedy bolo vydané stavebné povolenie pre výstavbu obytného domu (15. júna 1974), OAC ešte v plnom rozsahu zrealizované nebolo; kolaudačné rozhodnutie pre OAC bolo vydané 13. januára 1976 pre tzv. časť „A“ (č. l. 716) a 9. decembra 1976 (č. l. 633) pre celý tento objekt. V čase začatia výstavby obytného domu bola v rámci výstavby OAC už realizovaná tzv. časť „C“ (t. j. suterén + prízemná časť, po 1. NP), ktorá nebola ucelene stavebne ukončená zastrešením, a to práve z dôvodu, že nad uvedenou časťou sa malo kontinuálne pokračovať s výstavbou bytových jednotiek. Je teda zrejmé, že dokončením výstavby bytových jednotiek, ktorá kontinuálne nadväzovala nad časťou „C“, vznikla samostatná budova.

1.4. Ďalej okresný súd citoval znenie § 360a ods. 1, 2 Hospodárskeho zákonníka a mal za to, že z výpisu z rámcovej dohody o združení, bolo nesporné, že štátna socialistická organizácia Potraviny PR a SBD, v súlade s § 360a Hospodárskeho zákonníka uzavreli zmluvu o združení (č. l. 892), v zmysle ktorej spojili svoju činnosť a prostriedky za účelom výstavby družstevného obytného domu na A. ulici. Nebytovú časť domu v prízemnej časti, tvorenú nebytovými zariadeniami, ktoré mali slúžiť na prevádzkové účely podniku Potraviny, mal financovať podnik Potraviny PR. Čo sa týka dohody o vlastníctve budúceho obytného domu, zmluvné strany sa dohodli neodvolateľne, že celá stavba aj s príslušným pozemkom, bude výlučným vlastníctvom SBD, vrátane nebytovej časti vybudovanej v družstevnom obytnom dome. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že v závere rámcovej dohody o združení sa uvádza, že nebytové zariadenia a príslušný pozemok majú byť prevedené do vlastníctva SBD osobitnou hospodárskou zmluvou. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k uzavretiu hospodárskej zmluvy o prevode vlastníctva časti bytového domu na SBD.

1.5. Okresný súd ďalej konštatoval, že sporná časť sa stala neoddeliteľnou súčasťou bytového domu vo výlučnom vlastníctve družstevnej organizácie, pričom vychádzal z nasledovných úvah: Čo sa týka otázky posúdenia vlastníckeho práva k stavbe, zhotovenie stavby predstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Vlastníkom stavby sa stáva stavebník, t. j. ten, kto stavbu uskutočnil. Uvedené sa premieta aj vo vzťahu k otázke posúdenia vlastníckeho práva k stavbe, ktorá vznikla spoločnou činnosťou viacerých osôb; je potrebné vychádzať z obsahu dohody uzavretej medzi týmito osobami. Zdôraznil, že z obsahu tejto zmluvy nevyplýva, že by uvedené subjekty mienili založiť spoluvlastnícky vzťah k budovanej stavbe. Naopak, určito a zrozumiteľne prejavili vôľu, že investorom - stavebníkom - obstarávateľom stavby a tiež výlučným vlastníkom celej stavby, vrátane spornej

nebytovej zóny, bude SBD. Potraviny PR mali byť len užívateľom spornej časti, slúžiacej na prevádzkovanie jej činnosti. Dokončením výstavby bytového domu sa sporná nebytová časť stala neoddeliteľnou súčasťou bytového domu v celosti vo vlastníctve SBD, a teda k osobitnému prevodu vlastníckeho práva k tejto časti z vlastníctva štátu, v správe Potraviny PR na SBD, nebol daný žiaden dôvod. Je preto irelevantné, že v zmluve o združení sa uvádza, že nebytové zariadenia sa na SBD prevedú osobitnou hospodárskou zmluvou.

1.6. Okresný súd pokladal za potrebné dodať, že účastníci konania, ani archívy nedisponovali žiadnymi dokumentmi, preukazujúcimi úpravu vzájomných vzťahov zúčastnených strán vo vzťahu k užívaniu sporných priestorov. K tvrdeniu žalobcu, že v tom čase platná právna úprava umožňovala aj vertikálne rozdelenie stavieb s rozdielnymi subjektmi vlastníctva, uviedol, že zaoberať sa posudzovaním režimu predmetnej stavby z hľadiska stavebných predpisov, bolo z hľadiska predmetu tohto konania, ktorým je určenie vlastníckeho práva, bez významu.

1.7. K vydržaniu okresný súd uviedol, že čo sa týka faktického ovládania veci, v konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že priestory, ktoré sú predmetom žaloby od počiatku, t. j. od vzniku predmetnej stavby až doposiaľ, kontinuálne fakticky užívali predchodcovia žalobcu a naposledy žalobca. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať najmä k okolnostiam, za ktorých vzniklo vecné právo, a teda k právnomu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik vlastníckeho práva. Súd konštatoval, že so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, podnik Potraviny PR nemohol byť v dobrej viere, že mu k užívanej časti budovy patrí vlastnícke právo. Predmetný záver priamo vyplýva z toho, kto sa stal výlučným vlastníkom zhotovenej stavby. Pokiaľ žalobca v prospech svojich tvrdení v tomto konaní argumentoval poukazom na to, že nedošlo k prevodu spornej časti nehnuteľnosti na družstvo, potom je potrebné poukázať na to, že práve tento fakt (okrem iného) spochybňuje existenciu dobrej viery podniku Potraviny, ktorý musel mať vedomosť o tejto svojej povinnosti. Vo vzťahu k držbe podniku Potraviny súd konštatoval, že z hľadiska vydržania vlastníckeho práva išlo o neoprávnenú držbu.

1.8. Okresný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že sporné priestory, ktoré sa nachádzajú v bytovom dome, a teda na parcele č. 1004/3, neboli ako predmet prevodu vlastníctva označené ani v rámci privatizácie štátneho podniku Zdroj Košice, ani v kúpnej zmluve uzavretej medzi Zdroj Univers a. s. a žalobcom. V oboch právnych úkonoch sa uvádza len budova stojaca na parcele č. 1004/1. V tejto súvislosti nie je bez významu, že v čase vykonania oboch právnych úkonov (1995, 2000) boli nielen uvedené parcely, ale aj obe budovy, t. j. OD Gastrodom na Mlynskej ul. 27, ako aj bytový dom na A. ul. X, zapísané v katastri nehnuteľností na samostatných listoch vlastníctva. V danom prípade bola vôľa zmluvných strán vo vzťahu k vymedzeniu predmetu prevodu vlastníctva v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) jednoznačne písomne vyjadrená v privatizačnom projekte, resp. v prílohe zakladateľskej listiny spoločnosti Zdroj Univers a. s. z 23. augusta 1995, ako aj v zmluve o prevode vlastníctva nehnuteľnosti uzavretej 10. februára 2000 medzi predávajúcim Zdroj Univers a. s. a kupujúcim žalobcom.

1.9. Okresný súd uzavrel, že predmetom prevodu vlastníckeho práva neboli sporné priestory, nachádzajúce sa v obytnom dome na A. ulici na pozemku parc. č. XXXX/X. K vydržaniu priestorov, vo vzťahu ku ktorým sa žalobca domáha určenia vlastníckeho práva, nedošlo, a to aj z dôvodu, že nebola splnená jedna zo základných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to oprávnenosť držby, ktorá sa odvíja od právneho dôvodu (titulu) držby.

1.10. O trovách celého konania okresný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 9. mája 2017 č. k. 5Co/220/2016-1077 rozhodol tak, že rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a stranám sporu nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe, je preskúmateľný a riadne odôvodnený.

2.2. K námietke žalobcu, že nebol vypočutý (žalobca - konateľ spoločnosti) ako účastník konania, odvolací súd poukazuje na § 131 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a dodáva, že v konaní nedošlo k žiadnej takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

2.3. Podľa odvolacieho súdu odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP zodpovedá § 365 ods. 1 písm. f) CSP a je čiastočne daný, avšak chyby v zisťovaní skutkového stavu sú takého charakteru, že nemajú vplyv na správnosť rozhodnutia. Odvolací súd v prvom rade konštatoval, že súd nesprávne vyhodnotil predmet zmluvy označenej ako Rámcová dohoda o združení (č. l. 892, ďalej len „Dohoda“). Vychádzajúc z § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka stavba je vo vlastníctve tej organizácie, ktorá ju obstarala, prípadne vo vlastníctve štátu, ak ide o štátne organizácie, je nutné uzavrieť, že v prejednávanej spore ide o výlučné vlastníctvo k dvom veciam, a to nebytovým priestorom v Dohode špecifikovaných ako nebytové zariadenia, ktorého vlastníkom bol štát, resp. podnik Potraviny Košice ako organizácia, ktorá túto časť stavby obstarala a SBD, Staré mesto, Košice, ktorá obstarala časť stavby - obytný dom. K tomuto záveru odvolací súd dospel z viacerých dôvodov. Prvým je skutočnosť, že Podnik Potraviny Košice spornú časť stavby realizovali na svojom pozemku, za vlastné finančné prostriedky, na základe príslušných rozhodnutí. Druhým dôvodom je skutočnosť, že k prevodu vlastníctva pozemku pod stavbou - nebytového zariadenia, o výmere 310 m², došlo až na základe Hospodárskej zmluvy (č. l. 589), ktorého pôvodným vlastníkom bol Čsl. štát - Potraviny Košice (č. l. 479). S pôvodným žalovaným 1/ (Stavebné bytové družstvo I. Košice, Košice, Vojenská 14, IČO: 31 661 734) nikdy nebola uzatvorená zmluva o prevode majetku a Dohoda nebola spôsobilý titul. V podstate ani nemohlo na pôvodne žalovaného 1/ (Stavebné bytové družstvo I. Košice, Košice, Vojenská 14, IČO: 31 661 734) prejsť vlastníctvo k sporným priestorom, lebo podľa jeho predmetu činnosti nemohol ich využívať na určený účel. Ak by aj k prevodu došlo (čo sa ale nikdy nestalo) v súlade s § 70 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka by musel tieto priestory ako nepotrebný majetok vrátiť štátu. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, lebo ich založil na chybnom hodnotení dôkazov, keď tvrdil, že na základe uzatvorenej dohody Podnik Potraviny nemusel previesť vlastníctvo k nebytovým priestorom na Stavebné bytové družstvo I. Košice, Košice, Vojenská 14, IČO: 31 661 734 (pôvodne žalovaného 1/) alebo aj bez tohto prevodu sa stal ich vlastníkom.

2.4. Odvolací súd je toho názoru, že Podnik Potraviny Košice nemohol previesť toto vlastníctvo na Stavebné bytové družstvo I. Košice, Košice, Vojenská 14, IČO: 31 661 734 (pôvodne žalovaného 1/), a preto ho ani nepreviedol, lebo ten by ich nemohol využívať na účel, pre ktorý boli postavené. Zhrnúc uvedené možno uzavrieť, že vlastníctvo k stavbe - nebytovým zariadeniam (priestorom) vzniklo ich výstavbou štátu s užívacím právom Podniku Potraviny, obdobne ako k nebytovej budove (č. l. 648, 649 spisu). Sporné vlastníctvo však nikdy nebolo zapísané na žiadnom liste vlastníctva v evidencii nehnuteľností.

2.5. Žalobcom uplatnený ďalší odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa odvolacieho súdu zodpovedá § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Súd v časti použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach stránach sporu. Aj keď žalobcom uplatnený dôvod je čiastočne daný, tento nemá žiaden dosah na správnosť rozhodnutia.

2.6. Na potvrdenie správnosti (okrem právnej argumentácie a dôvodov uvedených v bodoch 11. - 50.) odvolací súd dodal, že súd správne určil, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam ich stavbou a ani vydržaním. K uvedenému konštatovaniu zdôraznil, že žalobca nie je právnym nástupcom Podniku Potraviny Košice a nutne dodal, že tieto priestory nenadobudol ani pôvodne žalovaný 1/ (Stavebné bytové družstvo I. Košice, Košice, Vojenská 14, IČO: 31 661 734) a už

vôbec nie žalovaní 2/ - 34/. Pôvodným vlastníkom bol Čsl. štát - Potraviný Košice, š. p., ktoré zmenili názov na Zdroj - Východoslovenský podnik (č. l. 668). 1. januára 1989 bol založený ZDROJ Košice š. p., ktorý prevzal všetok majetok, práva a záväzky zrušeného podniku ZDROJ - Východoslovenský podnik Košice (č. l. 663, 665, 667). Rozhodnutím zakladateľa Fondu národného majetku SR bola založená akciová spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s. (č. l. 671), na základe privatizácie časti podniku z 20. júla 1995. Predmetom nepeňažného vkladu je časť majetku slúžiaceho na prevádzkovanie podniku ZDROJ Košice š. p., špecifikované v privatizačnom projekte. Zo špecifikácie nehnuteľného majetku na č. l. 700 pod bodmi 72. - 77. je majetok, ktorý bol sprivatizovaný na Mlynskej 27 v Košiciach, zapísaný na LV č. XXXX, parc. č. XXXX/X, zast. plocha a na LV č. XXX, parc. č. XXXX/X, XXXX/X., XXXX/X, XXXX/X. Sporná nehnuteľnosť sa v špecifikácii majetku nenachádza.

2.7. Rovnako odvolací súd podotkol, že spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s. je univerzálnym právnym nástupcom sprivatizovanej časti podniku ZDROJ Košice š. p. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/88/97, publikované v ZSP 62/1999). Ak by súd aj postupoval podľa § 2 zák. č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení platnom do 31. decembra 1995 a považoval sporný majetok, že bol predmetom privatizácie, len nebol zahrnutý do zoznamu, žalobca nie je právnym nástupcom spoločnosti ZDROJ UNIVERS, a. s. Druhým subjektom, ktorý privatizoval časť podniku ZDROJ Košice š. p. bola spoločnosť ZDROJ POTRAVINY, a. s., ktorá vznikla rozhodnutím zakladateľa Fondu národného majetku SR na základe privatizácie časti podniku a k 8. januáru 1996 prebrala časť majetku, práv a záväzkov podniku ZDROJ Košice š. p., a to odštepný závod 11-01 Košice, Jazerná 1 (č. l. 720). Táto spoločnosť od 15. apríla 2002 zmenila obchodné meno na ZDROJ KOŠICE, a. s. a od 12. januára 2006 na PB Capital, a. s.

2.8. Odvolací súd uzavrel, že žalobca je univerzálnym právnym nástupcom sprivatizovanej časti podniku ZDROJ Košice š. p. týkajúcej sa odštepného závodu 11-01 Košice, Jazerná 1. Žalobca (s obchodným menom ZDROJ POTRAVINY, a. s.) Zmluvou o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti z 10. februára 2000 (č. l. 717) nadobudol od spoločnosti ZDROJ UNIVERS, a. s. nehnuteľnosti vyšpecifikované v čl. I, avšak bez sporných nehnuteľností. Vychádzajúc z uvedeného žalobca sa nestal vlastníkom nehnuteľností za 1. výstavbou, za 2. rovnako sporné nehnuteľnosti nemohol ani vydržať, lebo žalobca je univerzálnym právnym nástupcom podniku časti Potraviný Košice š. p. týkajúcej sa odštepného závodu 11-01 Košice, Jazerná 1 a neexistoval u neho žiaden právny titul (ani domnelý právny úkon) vstupu do držby spornej nehnuteľnosti. Takýmto titulom (právnym dôvodom) sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu a pod. K uvedenému zaujal stanovisko NS SR v množstve rozhodnutí (napr. sp. zn. 5Cdo/234/2009, 4Cdo/361/2012). Žalobca nenadobudol spornú nehnuteľnosť privatizáciou časti podniku Potraviný Košice š. p. a za 3. ani kúpou od spoločnosti ZDROJ UNIVERS, a. s.

2.9. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vyslovil nad rozsah predmetu konania, že žalovaní sú vlastníkami sporných nehnuteľností, s čím sa odvolací súd nestotožnil, keďže ich vlastníctvo nebolo preukázané. Títo sa nestali jej vlastníkami podľa § 4 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníckej bytov a nebytových priestorov v platnom znení, výstavbou (nerealizovali ju), vydržaním (nesvedčí im žiaden nadobúdací titul), pričom žalovaní 2/ - 36/ nie sú právnymi nástupcami právneho predchodcu žalovaného 1/ a ani na základe zmluvy o prevode majetku. Avšak ani táto skutočnosť nič nemení na správnosti výroku napadnutého rozsudku, ktorý odvolací súd potvrdil avšak z iných dôvodov ako tých, na základe ktorých rozhodol súd prvej inštancie.

2.10. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) osobne do podateľne okresného súdu dňa 23. augusta 2017 dovolanie (č. l. 1106 a nasl. spisu, ktoré odôvodnil poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

3.1. Žalobca bol toho názoru, že právna otázka v zmysle § 421 písm. b) CSP „... spočíva v tom, ako mali sudy oboch inšancií posudzovať situáciu, pri ktorej sporná nehnuteľnosť - nebytové priestory č. 1

až 4 nachádzajúce sa v obytnom dome na ulici A. v G. (ďalej aj „sporná nehnuteľnosť“) - nebola detailne špecifikovaná v privatizačnom pláne bývalého podniku ZDROJ Košice š. p., odštepny závod 11-09, avšak zmyslom a účelom privatizácie bol prevod všetkých práv a povinností vo vzťahu k uvedenému odštepnému závodu na právneho nástupcu, ktorým bola obchodná spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s.“

3.2. Žalobca dôvodil, že na str. 17 napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že sporná nehnuteľnosť nebola predmetom privatizácie, čo odôvodnil tým, že zo špecifikácie nehnuteľností ako súčasti zakladateľskej listiny ZDROJ UNIVERS, a. s. vyplýva, že neobsahuje spornú nehnuteľnosť, a naopak obsahuje iné nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX. Dovolateľ však upozorňuje, že:

1. Sporná nehnuteľnosť nebola na liste vlastníctva evidovaná, vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti bolo nadobudnuté výstavbou, t. j. originálnym spôsobom, a to v prospech stavebníka Potraviny Košice, š. p., ktorý neskôr vystupoval pod názvom ZDROJ Východoslovenský podnik, Košice a následne ZDROJ Košice š. p. a následne bol tento predmetom privatizácie.

2. Privatizačný plán odkazuje na viacero stavebno-právnych rozhodnutí a a j keď v privatizačnom projekte neboli nehnuteľnosti výslovne uvedené, z jeho obsahu je zrejmé, že predmetom boli stavby povolené Rozhodnutím o užívaní ObNV z 13. januára 1976, rozhodnutie Ministerstva obchodu SSR z 12. decembra 1977 a Kolaudačné rozhodnutie z 20. januára 1982, ktoré povoľovali výstavbu a užívanie aj práve sporných nebytových priestorov, ktoré taktiež tvorili súčasť stavebného objektu „A“ ako súčasti hlavnej budovy potravín. Preto má dovolateľ za to, že právny názor odvolacieho súdu bol nesprávny, keď uviedol, že sporné nebytové priestory neboli uvedené v privatizačnom projekte, ergo že nedošlo k ich privatizácii. Podľa dovolateľa v konaní bolo nesporným, že obytný dom ako časť „C“ bol postavený neskôr ako sporná nehnuteľnosť - nebytový priestor, ktorý tvoril a stále tvorí súčasť objektu časť „A“. Sporná nehnuteľnosť bola účelovo určená, napr. ako suchý sklad pre potraviny, ktorý bol nielen technicky (fyzicky), ale aj účelovo spätý s objektom potravín. Tieto priestory slúžili výhradne pre potreby potravín, čomu zodpovedá aj ich technické rozvrhnutie a stavebná realizácia. Je nutné zdôrazniť, že z obytného domu sa nie je možné ani v súčasnosti (ale ani v čase privatizácie nebolo) dostať do spornej nebytovej nehnuteľnosti. Dovolateľ má za to, že predmetný nebytový priestor ako taký nemôže byť samostatnou vecou, na účely privatizácie sa jednalo o súčasť hlavnej veci - stavebného objektu potravín, s ktorým je technicky a aj funkčne spojený. Dovolateľ poukázal na § 120 ods. 1, ods. 2 OZ pričom podľa neho výkladom a contrario stavby síce nie sú súčasťou pozemku, avšak stavby môžu byť súčasťou iných stavieb. Súčasťou veci podľa § 120 ods. 1 OZ je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí, a to nielen fyzicky, ale aj funkčne, a čo nemôže byť oddelené bez toho, aby sa tým vec nezhodnotila, a to nielen fyzicky alebo technicky, ale aj funkčne (NS ČR sp. zn. 23Cdo/2010). Pokiaľ by bola pripustená správnosť právneho názoru odvolacieho súdu v tom, že predmetom privatizácie objektu potravín neboli aj sporné nebytové priestory, došlo by tak k funkčnému znehodnoteniu hlavnej veci - samotných potravín, ktoré aj ku dnešnému dňu užívajú sporné nebytové priestory ako súvisiaci priestor pre prevádzkovanie prevádzky potravín.

3. Účelom privatizácie bolo previesť práva a povinnosti k odštepnému závodu ako celku a nie len k jeho jednotlivým súčastiam. Privatizácia sa uskutočňovala v rozsahu jednotlivých odštepných závodov, resp. niekoľkých odštepných závodov súčasne. Jej účelom nebolo vynechať niektorú z nehnuteľností napospas vlastnému osudu. V danom prípade privatizovala obchodná spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s. celý odštepny závod 11-09, t. j. všetok majetok, práva a záväzky vzťahujúce sa k tomuto odštepnému závodu. V danom prípade je potrebné subjektívne hľadisko interpretovať so zmyslom a účelom privatizácie podniku ZDROJ Košice š. p., ktorá sa uskutočňovala v prospech ZDROJ UNIVERS, a. s., t. j. účelom nebolo prevádzať len časť práv a povinností k odštepnému závodu, ale odštepny závod ako celok. Súčasti hlavnej veci prechádzajú na nového nadobúdateľa hlavnej veci aj keď nie sú výslovne uvedené v zmluve o prevode hlavnej veci (R 7/1987). Pričom poukazom na uvedený judikát odôvodňuje dovolateľ dovolanie podľa § 421 písm. a) CSP. V tejto súvislosti dovolateľ upozornil na preferenciu výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti tak, ako ju judikoval Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 640/2014, podľa ktorého úlohou všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo vyhľadávaní dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy, ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom súdneho konania.

3.3. Napadnuté rozhodnutie považuje dovolateľ za nesprávne, pretože ním odvolací súd de facto

žiadnym spôsobom nevyriešil stav právnej neistoty panujúci medzi stranami sporu, ale tento stav len prehľbil, keď konštatoval, že žiadna zo strán sporu vlastne ani nie je vlastníkom sporných nebytových priestorov. Dovolateľ je toho názoru, že nejednoznačnosť, resp. domnelá neúplnosť privatizačného plánu ešte nebola rozhodnutiami najvyššieho súdu vyriešená, pričom sa jedná o zásadnú právnu otázku so závažnými právnymi následkami a dopadmi pre právnu istotu právnych nástupcov bývalých sprivatizovaných podnikov a závodov.

3.4. Žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ navrhol aj odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP.

3.5. Žalobca podaním doručeným na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 24. augusta 2021 po uplynutí dovolacej lehoty (štyri roky po podaní dovolania) doplnil právnu argumentáciu dovolania (č. l. 1382 a nasl. spisu), na ktorú dovolací súd už neprihliadal (§ 430 CSP).

4. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nemôžu popri sebe logický obstáť. Navrhol, aby najvyšší súd uznesením dovolanie zamietol a žalobcu zaviazal žalovanému 1/ uhradiť plnú náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaní 2/, 3/, 4/, 5/, 8/, 9/, 10/, 11/, 13/, 14/, 15/, 16/, 17/, 18/, 19/, 20/, 21/, 24/, 25/, 27/, 28/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 38/ v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedli, že dovolanie považujú za nedôvodné a najvyššiemu súdu navrhujú dovolanie zamietnuť podľa § 448 CSP a priznať im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Po podaní dovolania dovolateľ podaním z 20. februára 2020 vzal dovolanie vo vzťahu k žalovanému 5/ späť.

7. Po podaní dovolania právny zástupca pôvodnej žalovanej 24/ F. C. oznámil jej úmrtie (č. l. 1174 spisu) okresnému súdu, ktorý na základe tejto právnej skutočnosti rozhodol uznesením z 22. mája 2019 č. k. 24C/91/2007-1241 tak, že bude pokračovať v konaní s jej právnymi nástupcami (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 27/ O. H. a žalovaná 28/ A. G.).

7.1. Tiež po podaní dovolania žalobca podaniami z 24. februára 2020 (č. l. 1345 spisu), 1. októbra 2020 (č. l. 1365 spisu), 26. apríla 2021 (č. l. 1363 spisu) navrhol zmeny v žalovaných subjektoch. K návrhom pripojil výpisy z katastra nehnuteľností. Podaním žalobcu z 9. februára 2022 (č. l. 1389 spisu) bolo žalobcom oznámené, že žalovaná 8/ G. C., nar. Q., naposledy bytom G., zomrelá dňa Q., s návrhom žalobcu na prerušenie dovolacieho konania do skončenia dedičského konania. O uvedených návrhoch žalobcu okresný súd uznesením zo 16. októbra 2023 č. k. 24C/91/2007-1565 rozhodol vo výroku I. tak, že prerušil dovolacie konanie do právoplatného skončenia dedičského konania po žalovanej 6/ (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 8/, vo výroku II. o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami tak, že na miesto pôvodne žalovanej 2/ L. Z., vstúpili do konania W. B. (v záhlaví tohto rozhodnutia označený žalovaný 2/), L. B. (v záhlaví tohto rozhodnutia označený žalovaný 3/) a L. B. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 4/); na miesto pôvodne žalovaných 15/ a 16/ L. G. a O. G., vstúpili do konania O. G. (v záhlaví tohto rozhodnutia označený žalovaný 18/) a O. G. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 19/); na miesto pôvodne žalovanej 22/ F. A., vstúpila do konania L. A. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 25/); na miesto pôvodne žalovaného 23/ O. G. vstúpila do konania V. B. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 26/); na miesto pôvodne žalovanej 30/ U. G., vstúpila I. G. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 33/); na miesto pôvodne žalovaných 35/ a 36/ O. S. a O. S., vstúpila V. T. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 39/). Okresný súd uznesením z 28. mája 2024 č. k. 24C/91/2007-1645 rozhodol o ďalších návrhoch žalobcu z 11. marca 2024 (č. l. 1606) a 14. mája 2024 (č. l. 1632) na zmeny v žalovaných subjektoch, tak, že bude pokračovať v konaní s právnymi nástupcami na miesto pôvodne žalovanej 10/ L. Z. (B.) vstúpili do konania O. U. (v záhlaví tohto rozhodnutia označená žalovaná 10/) a O. U. (v

záhlaví tohto rozhodnutia označený žalovaný 11/); na miesto pôvodne žalovaného 1/ Stavebné bytové družstvo I. Košice vstúpil do konania M. G. (v záhlaví tohto rozhodnutia označený žalovaný 1/).

7.2. Na základe uvedeného bol okruh žalovaných 1/ až 39/ ustálený tak, ako je to uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

8. Najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

10. Najskôr dovolací súd považoval za potrebné vyrovnať sa s podaním žalobcu z 20. februára 2020, ktorým vzal dovolanie vo vzťahu k žalovanému 5/ späť, keď dôvodil, že došlo k povoleniu vkladu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 5/, čím došlo k splnutiu práv a povinností v jednej osobe podľa § 584 OZ.

10.1. Podľa § 446 CSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd dovolacie konanie zastaví.

10.2. Vzhľadom na späťvzatie dovolania vo vzťahu k žalovanému 5/ dovolateľom najvyšší súd v zmysle citovaného ustanovenia § 446 CSP dovolacie konanie vo vzťahu k žalovanému 5/ zastavil.

11. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015).

12.1. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/348/2013, 3Cdo/319/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

12.2. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane

(porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

14. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

15. Žalobca tvrdí, že prípustnosť jeho dovolania je daná podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Zo zákonného znenia ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je zrejmé, že na to, aby mohol dovolací súd podrobiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, uvedeného pod písmenom a) až c) ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v zákone (§ 431 až § 435 CSP).

17.1. V ustanovení § 421 CSP je výslovne zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu.

18. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej dovolateľom označenej právnej otázky súdu.

19. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie

odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

19.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

19.2. Riešenie skutkovej otázky (*quaestio facti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácii na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

19.3. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

20. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP však neformuloval a nekonkretizoval žiadnu právnú otázku. Z obsahu jeho dovolania vyplýva, že „len“ nesúhlasí so záverom súdov o tom, že sporné nehnuteľnosti neboli súčasťou privatizácie podniku ZDROJ Košice, š. p., avšak bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, vo vzťahu ku ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu.

20.1. Skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so záverom o tom, že privatizáciou podniku ZDROJ Košice š. p. nedošlo aj k privatizácii sporných nehnuteľností a na tom základe k zamietnutiu jeho žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá ne/bola predmetom privatizácie, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože tento záver súdov bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k právnomu záveru a prijatiu ich rozhodnutia. Pokiaľ teda dovolateľ namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom (aj súdom prvej inštancie); touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP a § 432 ods. 2 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/36/2017, 2Cdo/5/2017, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017).

21. Žalobca argumentoval, že privatizácia prebehla za súčasného prevodu spornej nehnuteľnosti z dôvodu, že účelom nebolo prevádzať len časť práv a povinností k odštepnému závodu, ale odštepný závod ako celok, pričom tvrdil, že z obsahu privatizačného plánu odštepného závodu 11-09 vyplývalo, že súčasťou mali byť všetky nehnuteľnosti prináležiace tomuto závodu. Uvedené závery dovolateľa však indikujú, že dovolateľ namietal voči skutkovým zisteniam súdov nižších inštancií, čo dovolací súd nie je oprávnený preskúmať a ani formulovať nové skutkové závery, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porovnaj ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, primárne je súdom právnym, nie skutkovým, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 432).

22. Pokiaľ dovolateľ poukazoval na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. R 7/1987 dovolací súd upozorňuje, že síce predmetné rozhodnutie riešilo problematiku príslušenstva a súčasti hlavnej veci v zmysle O Z, avšak na diametrálne odlišnom skutkovom základe, keď posudzoval nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - rekreačnej chalupe na základe kúpnej zmluvy na rozdiel od nadobudnutia vlastníckeho práva na základe privatizácie štátneho podniku.

22.1. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že právny záver odvolacieho súdu v preskúmvanej veci vychádzajúci zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, robí tak neopodstatnene. Je totiž zjavné, že žalobca síce formálne odôvodnil dovolanie nesprávnosťou právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale podstatná časť jeho dovolacej argumentácie smeruje voči vyhodnoteniu dôkazov a s tým súvisiace nesprávnosti skutkových zistení súdmi nižšej inštancie. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec, atď. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Dovolateľom uvádzané námietky preto nemohli viesť k založeniu prípustnosti jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22.2. Napokon nad rámec uvedeného dovolací súd poznamenáva, že otázku príslušenstva a súčasti hlavnej veci a v tom zmysle odklon od dovolateľom označeného R 7/1987 odvolací súd neriešil, čo napokon je dostatočne zrejmé z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, preto aj z toho dôvodu uvedenú otázku príslušenstva a súčasti hlavnej veci nebolo možné považovať za relevantnú pre prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď vecnému prejednávaniu dovolania bránilo nesplnenie podmienky jeho prípustnosti z dôvodu, že otázka príslušenstva a súčasti hlavnej veci nastolená (položená) vo väzbe na tvrdený odklon od R 7/1987 v dovolaní (bez ohľadu na spôsob jej formulácie), nebola otázkou riešenou, rovnako ani žiadna zo sporových strán potrebu jej riešenia v konaní nenastolila, či neprezentovala. V danom prípade tiež platí, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytnúť príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

22.2.1. Dovolací súd v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a

inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal, a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť v predchádzajúcom inštančnom postupe (pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom), predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne), hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti. Pokiaľ teda dovolateľ svoju argumentáciu nepoužil pred prvoinštančným, ani odvolacím súdom, nie je možné naň prihliadať, nakoľko v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP), v takom prípade odvolací súd nemá právomoc a dovolanie dovolateľa odmietne (obdobne rozhodovacia prax ústavného súdu, napr. II. ÚS 70/2017).

22.3. Napokon odvolací súd ešte v súvislosti s argumentáciou dovolateľa, že privatizácia prebehla za súčasného prevodu spornej nehnuteľnosti z dôvodu, že účelom nebolo prevádzať len časť práv a povinností k odštepnému závodu, ale odštepný závod ako celok poukazuje na rozhodnutie odvolacieho súdu, body 52. a 53. v znení: Pôvodným vlastníkom bol Čsl. štát - Potraviný Košice, š. p., ktoré od 01. 12. 1977 zmenili názov na Zdroj - Východoslovenský podnik (č. l. 668). 01. 01. 1989 bol založený ZDROJ Košice š. p., ktorý prevzal všetok majetok, práva a záväzky zrušeného podniku ZDROJ - Východoslovenský podnik Košice (č. l. 663, 665, 667). Rozhodnutím zakladateľa Fondu národného majetku SR bola založená akciová spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s. (č. l. 671), Košice, Mlynská 27, IČO: 31 715 834 na základe privatizácie časti podniku z 20. 07. 1995. Predmetom nepeňažného vkladu je časť majetku slúžiaceho na prevádzkovanie podniku ZDROJ Košice š. p., špecifikované v privatizačnom projekte. Zo špecifikácie nehnuteľného majetku na č. l. 700 pod bodmi 72. - 77. je majetok, ktorý bol sprivatizovaný na Mlynskej 27 v Košiciach, zapísaný na LV č. XXXX parc. č. 1004/1 zast. plocha a na LV č. XXX parc. č. 1005/2, 1005/3, 1005/4, 1005/5. Sporná nehnuteľnosť sa v špecifikácii majetku nenachádza. Rovnako je nutné podotknúť, že spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s. je univerzálnym právnym nástupcom sprivatizovanej časti podniku ZDROJ Košice š. p. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/88/97, publikované v ZSP 62/1999). Ak by súd aj postupoval podľa § 2 zák. č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení platnom do 31. 12. 1995 (majetkom podniku na účely tohto zákona je súhrn vecí a finančných prostriedkov, ku ktorým má podnik právo hospodárenia, alebo ktoré sú v jeho vlastníctve, ako aj súhrn práv, iných majetkových hodnôt a záväzkov podniku) a považoval, že sporný majetok bol predmetom privatizácie, len nebol zahrnutý do zoznamu, žalobca nie je právnym nástupcom spoločnosti ZDROJ UNIVERS, a. s. Druhým subjektom, ktorý privatizoval časť podniku ZDROJ Košice š. p. bola spoločnosť ZDROJ POTRAVINY, a. s., Košice, Mlynská 27, IČO: 31 722 296, ktorá vznikla rozhodnutím zakladateľa Fondu národného majetku SR na základe privatizácie časti podniku a k 08. 01. 1996 prebrala časť majetku, práv a záväzkov podniku ZDROJ Košice š. p., a to odštepný závod 11-01 Košice, Jazerná 1 (č. l. 720). Táto spoločnosť od 15. 04. 2002 zmenila obchodné meno na ZDROJ KOŠICE, a. s. a od 12. 01. 2006 na PB Capital, a. s. Žalobca je teda univerzálnym právnym nástupcom sprivatizovanej časti podniku ZDROJ Košice š. p. týkajúcej sa odštepného závodu 11-01 Košice, Jazerná 1. Žalobca (s obchodným menom ZDROJ POTRAVINY, a. s.) Zmluvou o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti z 10. 02. 2000 (č. l. 717) nadobudol od spoločnosti ZDROJ UNIVERS, a. s. nehnuteľnosti vyšpecifikované v čl. I avšak bez sporných nehnuteľností. (...) Aj uvedená genéza privatizácie subjektu ZDROJ Košice š. p. potvrdzuje skutočnosť, že otázku príslušenstva a súčasti hlavnej veci a v tom zmysle odklon od dovolateľom označeného R 7/1987 odvolací súd neriešil a prečo, konštatujúc založenie subjektu ZDROJ Košice š. p. 1. januárom 1989, ktorý prevzal všetok majetok, práva a záväzky zrušeného podniku ZDROJ -

Východoslovenský podnik Košice, pričom jednu časť tohto podniku špecifikovanom v privatizačnom projekte bez spornej nehnuteľnosti, privatizoval ZDROJ UNIVERS, a. s. (č. l. 671), (...) IČO: 31 715 834, ktorého žalobca nie je právnym nástupcom. Druhým subjektom privatizujúcim ďalšiu časť podniku ZDROJ Košice š. p. týkajúcu sa odštepného závodu 11-01 Košice, Jazerná 1, bola spoločnosť ZDROJ POTRAVINY, a. s., (...) IČO: 31 722 296, ktorej žalobca je univerzálnym právnym nástupcom, pričom táto spoločnosť Zmluvou o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti z 10. februára 2000 nadobudla od spoločnosti ZDROJ UNIVERS, a. s. nehnuteľnosti avšak bez sporných nehnuteľností.

23. Dovolateľ, zastúpený advokátom, v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že právna otázka, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá doposiaľ nebola riešená dovolacím súdom, „... spočíva v tom, ako mali sudy oboch inštancií posudzovať situáciu, pri ktorej sporná nehnuteľnosť - nebytové priestory č. 1 až 4 nachádzajúce sa v obytnom dome na ulici A. v G. (ďalej aj „sporná nehnuteľnosť“) - nebola detailne špecifikovaná v privatizačnom pláne bývalého podniku ZDROJ Košice š. p., odštepný závod 11-09, avšak zmyslom a účelom privatizácie bol prevod všetkých práv a povinností vo vzťahu k uvedenému odštepnému závodu na právneho nástupcu, ktorým bola obchodná spoločnosť ZDROJ UNIVERS, a. s.“ K čomu dovolací súd poznamenáva, že uvedené nepredstavuje vymedzenie konkrétnej právnej otázky riešenej odvolacím súdom, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie. Bez čoho nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa.

23.1. K uvedenému dovolací súd dodáva, že pokiaľ dovolateľ uvádzal, že sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že „... sporná nehnuteľnosť nebola predmetom privatizácie, pretože zo špecifikácie nehnuteľnosti ako súčasti zakladateľskej listiny ZDROJ UNIVERS, a. s. vyplýva, že neobsahuje spornú nehnuteľnosť, a naopak, obsahuje len iné nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností...“, vyjadril tým svoj zásadný nesúhlas s právnym názorom odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) ohľadom ich záveru, že predmetné nehnuteľnosti, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníctva, nadobudol privatizáciou, resp. vydržaním do svojho výlučného vlastníctva. Uvedený záver súdov nižších inštancií bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov sudy viedli k právnemu záveru a prijatiu ich rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobcu. Pokiaľ teda dovolateľ namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom (aj súdom prvej inštancie); touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ako bolo už vyššie uvedené, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobného nároku, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľ tak uplatnený dovolací dôvod nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. nevymedzil právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

23.2. Pre úplnosť považuje dovolací súd zdôrazniť, že dovolateľom načrtnutá právna otázka, ktorá má v danom prípade výrazný skutkový rámec, dovolateľ od počiatku formoval tak, že fakticky sa domáhal úplného prehodnotenia rozhodnutia odvolacieho aj okresného súdu vrátane prehodnotenia skutkových okolností, keď sa sám dovolateľ domáha toho, aby dovolací súd rozhodol „... ako mali sudy oboch inštancií posudzovať situáciu ...“ Dovolací súd preto opätovne na tomto mieste uvádza už uvedené v bode 22. tohto rozhodnutia, že dovolací súd nie je treťou inštanciou, primárne je súdom právnym, nie skutkovým, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 432).

23.3. Pokiaľ dovolateľ v závere uvádzal „nejednoznačnosť, resp. domnelá neúplnosť privatizačného plánu (...)“, k tejto otázke platí tiež uvedené v bode 23.1. a 23.2. tohto rozhodnutia.

24. Zhrnúc vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľa nie je podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP prípustné, preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle § 447 písm. c) CSP. Záverom dovolací súd dodáva, že v danom spore konal (pokračoval v konaní aj pred právoplatným skončením dedičského konania) so žalovanou 8/ vzhľadom na skutočnosť, že dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu z 9. mája 2017 č. k. 5Co/220/2016-1077 podal žalobca, žalovaná 8/ zomrela po podaní dovolania 4. februára 2022 a odmietajúcim výrokom odvolacieho súdu jej právne postavenie (ani právne postavenie jej právneho nástupcu) v zmysle právoplatného rozsudku odvolacieho súdu z 9. mája 2017 č. k. 5Co/220/2016-1077 nebolo dotknuté. V zmysle § 65 ods. 1 CSP právny nástupca žalovanej 8/ podľa § 63 a § 64 CSP prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu, t. j. ku dňu 4. februára 2022 (deň smrti žalovanej 8/), kedy medzi stranami v konaní vrátane žalovanej 8 / platil stav podľa právoplatného rozsudku odvolacieho súdu z 9. mája 2017 č. k. 5Co/220/2016-1077, ktorý rozhodnutím odvolacieho súdu sa nezmenil (pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 455/2024-32 z 24. októbra 2024).

25. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní úspešným žalovaným vznikol zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP, ale z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade žalovaným 6/, 7/, 12/, 22/, 23/, 26/, 29/, 39/ ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli, pretože v dovolacom konaní boli pasívni, nevykonali žiaden procesný úkon a ani náhradu trov konania si tak neuplatnili. Na základe uvedeného v súlade so svojou judikatúrou dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania tak, že žalovaným 6/, 7/, 12/, 22/, 23/, 26/, 29/, 39/ nárok na ich náhradu nepriznal (R 72/2018).

25.1. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 8/, 9/, 10/, 11/, 13/, 14/, 15/, 16/, 17/, 18/, 19/, 20/, 21/, 24/, 25/, 27/, 28/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 38/ boli v dovolacom konaní aktívni a k dovolaniu sa písomne vyjadrili, preto im dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.